

України є регулятором економіки, що відображає обсяги необхідних державі фінансових ресурсів, визначає конкретні напрями використання коштів та вектори фінансової діяльності держави.

Бібліографічні посилання:

1. Бюджетна система України / О.Д. Василик та ін.: навчальний посібник. Київ: ЦНЛ, 2004. 542 с.
2. Бюджетний менеджмент: підручник / В. Федосов, В. Опарін, Л. Сафонова та ін. / За заг. ред. В. Федосова. К.: КНЕУ, 2004. 864 с.
3. Бюджетний кодекс України: Зміни до Закону України від 12.04.2017. *Уряд. кур'єр*. 2011. № 8.
4. Азаров М.Я., Ярошенко Т.І., Єфименко Т.І. та ін. Державна фінансова політика та прогнозування доходів бюджету України. К.: НДФІ, 2004. 712 с.

Дурицький Денис Сергійович,
курсант 2 курсу факультету
підготовки фахівців для підрозділів
превентивної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

Резворович Кристина Русланівна,
кандидат юридичних наук
завідувач кафедри
цивільного права та процесу
факультету підготовки фахівців для
підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ УКЛАДАННЯ КРЕДИТНОГО ДОГОВОРУ

Особливістю механізму кредитних договорів є те, що вчиняються вони з використанням легальних форм господарської діяльності, зокрема, шляхом обманного укладання кредитного договору.

Крім того, у кожній сфері злочинні технології диференціюються у залежності від предмету посягання та спрямованості умислу. Зокрема, таку специфіку мають технології, які використовуються у сфері кредитно-банківських відносин для заволодіння кредитами.

На мою думку, вони визначаються формами, в яких реалізується злочинна поведінка. Першою формою є обманне отримання кредиту, другою

формою - його викрадення. Особливістю злочинних технологій також є те, що вони носять динамічний характер.

Недоліками даних визначень було і те, що поняття споживчого кредиту розкривалося через термін «кредит», що ні дозволяло усвідомити сутність споживчого кредиту. тенденція до виключенню цього недоліку намітилася до 2008 року. проект закону «про споживчий кредит» від 2008 року як такої формулювання споживчого кредиту не містив, проте в ньому було присутнє визначення споживчого кредитування, під яким розумілося надання фінансових послуг з надання кредитними організаціями (Кредиторами) споживачам грошових коштів на підставі договору споживчого кредиту, а також надання супутніх послуг [3].

Очевидно, що була неоднозначною трактування поняття споживчого кредиту в практиці. Якщо Центральний Банк чітко позначав ознаки споживчого кредиту як: 1) фізичне особа – позичальник – споживач 2) мета кредиту - придбання товарів, замовлення робіт, отримання послуг в цілях, не пов'язаних із здійсненням підприємницької діяльності (особисті, сімейні, побутові та інші потреби), то пам'ятка позичальника і проект закону конкретизують іншу сторону договору – кредитора, яким виступає банк або некомерційна організація [1].

Зокрема, не відповідали дійсності дані техніко-економічного обґрунтування використання кредиту, копії договорів купівлі-продажу сировини та устаткування, для сплата яких передбачався кредит [1]. У довідці про доходи були значно завищені показники доходної частини. Після укладення кредитного договору з ХКБ «Харківлегбанк» і отримання кредиту у сумі 30000 гра, Ж. використав кошт не на щжбуткову діяльність, а для погашення наявних заборгованостей. Тому зобов'язання за договором у встановлений термін виконані не були. Договір неодноразово пролонгувався, а запозичені кошти були повернені банку частинами на вкрай не вигідних для нього умовах [1].

Також слід зазначити таку підставу визнання кредитного договору недійсним як укладення такого договору особою без письмової згоди другого з подружжя (підставою є ст. 65 Сімейного кодексу України). Це правило поширює свою дію і на осіб, які проживають однією сім'єю, але не перебувають у шлюбі між собою або в будь-якому іншому шлюбі, і які набули майно за час їх спільного проживання (ст. 74 СК України).

Теорія кредиту пройшла тривалий шлях розвитку, на кожному етапі повертаючись до питання про сутність і роль кредиту в економіці. Однак, незважаючи на те, що її формулювання присутні майже в кожному підручнику з економіки і, звичайно, в підручниках з банківської справи, дискусійність проблеми зберігається [4].

Таким чином, економічна і правова наука розглядають споживчий кредит як різновид банківського, а також комерційного кредиту, кредитором при якому можуть виступати кредитна організація, або інша некомерційна

організація. Вчені в свою чергу виділяли відмінні риси споживчого кредиту
1) позичальник – фізична особа 2) мета кредиту – витрати особистого характеру.

Визначення кредиту давалося через довіру. «Грошовий і капітальний ринок суть ринки, на яких торгують кредитом, в буквальному сенсі слова «довірою». Банки виступають посередниками в довірі. Відповідно, обсяг наданих кредитів принципово вільний і ні з чим не пов'язаний, бо це ідеальний, що корениться в наявності довіри момент [3].

А. Ган на протигагу традиційному погляду, згідно з яким обсяг операцій банку визначається розміром вкладів, що залежать від розміром власного капіталу банку і що впливають із відтворювального процесу, висуває тезу про передування активних операцій пасивним. Це положення є новим у порівнянні з положенням про тому, що банки створюють кредит, кредит є капітал, і тим самим банки створюють капітал.

Бібліографічні посилання:

1. Чернявський С.С. Злочини у сфері банківського кредитування. К: Юрінком Інтер, 2003. 264 с.
2. Кириленко О.П. Фінанси (Теорія та вітчизняна практика). Тернопіль: СМП «Астон», 2002. 212 с.
3. Фогельсон Ю. Б. Избранные вопросы общей теории обязательств. Курс лекций. М.: Юрист, 2001. С. 183–184.
4. Процьків Н. М. Правове регулювання розірвання цивільно-правових договорів за цивільним законодавством України: дис. ... канд. юрид. наук.: 12.00.03 / НАН України; Інститут держави і права ім. В. М. Корецького. К., 2003. 180 с.